

Overweging

Twee Bijbelverhalen vandaag waarover ik jullie meer wil vertellen. Jeruzalem is al duizenden jaren de hoofdstad van Israël, een land in het middenoosten. Het ligt heel erg gunstig met als gevolg dat andere landen Israël nogal eens overvallen en bezet hebben. Zo vielen de Grieken er binnen, de Romeinen en de Perzen en dan nu de Babyloniërs. Het Bijbelverhaal dat jullie zojuist gehoord hebben, komt uit een tijd dat de mensen weer eens uit hun eigen land waren weggejaagd en als vreemdelingen in het land van de bezetters dwangarbeid moesten doen. Dit keer was deze ellendige situatie door de Babyloniërs veroorzaakt en de vluchtelingen die dus nu in ballingschap leefden, misten hun land en hun stad heel erg.

Op dit moment is iets dergelijks aan de hand in de Oekraïne. Daar kwamen de Russen binnengevallen die dat land graag wilden inpikken en de mensen moesten hals over kop vluchten om zichzelf en hun gezin in veiligheid te stellen. Vrouwen en kinderen gingen naar een ander land, o.a. naar Nederland. Dus nu verblijven mensen uit de hoofdstad Kiev of uit de havenstad in het zuiden Marioepol als ballingen in ons land.

Je kunt je voorstellen dat die mensen straks naar huis terugkeren en dat de president van het land Zelensky dan zoiets schrijft als de profeet Jesaja: Mensen wees blij met Kiev of Marioepol, en juich, allen die van de stad houden, want we gaan 'm opbouwen...

Ik denk zelf vaak: wat zou ik doen als ik zou moeten wegvluchten uit mijn huis en uit mijn land en een tijd lang in een vreemd land moest wonen bij anderen in huis of in een opvanglocatie.. en dat dan het bericht kwam dat de situatie in je eigen land weer veilig was.... Zou ik dan terug gaan of zou ik liever in het nieuwe land willen blijven waar ik ook al een beetje gewend was? Wat zouden jullie doen? Zou je het aankunnen om te zien dat jouw dorp of jouw stad misschien wel helemaal kapot is en je huis misschien ook? Maar dan kun je misschien toch nog wel spulletjes van jezelf terug kunnen vinden die je in de haast van de vlucht achter hebt moeten laten...

Nu naar het tweede Bijbelverhaal. Jezus stuurt zijn volgelingen de wijde wereld in en wel twee aan twee. Het lijkt wel vakantietijd! Ook dan gaan velen van ons de wijde wereld in, niet altijd twee aan twee, maar met het hele gezin of met vrienden. Je kunt je afvragen waarom Jezus dat doet. Welnu, Jezus doet dat omdat zijn werk nog niet af is. Hij had nog het plan om vele dorpen en steden in zijn land te bezoeken, maar daar was het niet meer van gekomen. Hij stuurt 72 mensen op pad, maar dat is nog niet genoeg, want de oogst is groot, zegt Jezus. Dat betekent dat er veel werk aan de winkel is. Hij geeft aanwijzingen aan zijn leerlingen mee, hoe ze op weg moeten gaan: als een lam onder de wolven, zegt hij. Dus lief en niet agressief. Met nauwelijks spullen, geen overbodige kleren, geen eten, laat het maar gebeuren, zegt Jezus. Als je goed doet, zul je goed ontmoeten. Krijg je eten bij mensen, mag je logeren, dan ben je welkom. Een lammetje is het symbool van de vrede. Mensen zijn geen wolven, zij zullen een lammetje niks aandoen. Zeg als je een huis binnengaat:

"Vrede aan dit huis en aan allen die hier wonen". En daarna kun je over mij, Jezus, vertellen. En over dat Rijk van God, over wie ik altijd sprak. En als mensen je verhaal niet willen horen, ga dan gewoon weg, ga naar andere mensen, bij wie je wel welkom bent en die het verhaal van Jezus en van God wel willen horen. Anders is het zonde van al je moeite en tijd.

En nu ga ik jullie wat vragen. Stel je voor dat je bij die 72 mensen hoort, die door Jezus de wijde wereld in worden gestuurd om de Blijde Boodschap te brengen: wat zou je de mensen dan willen zeggen? Wat denk je dat Jezus zou zeggen als hij in deze tijd zijn leerlingen, zijn volgelingen op pad stuurde? Bij de uitgang krijg je straks een kaart, kinderen krijgen er vier, volwassenen één, en schrijf of teken dat erop. Je kunt het voor iemand maken die je kent. Je mag het ook bij iemand in de brievenbus stoppen, die wel een blijde boodschap gebruiken kan.

Tot slot nog even iets over vrede. Ken je het beeld van een baby'tje die aan de borst van zijn of haar moeder drinkt? Dat is vrede, zowel voor het kind als voor de moeder.
Amen